

Wycieczka do Petersburga - Wilno

Siódmy, dzień wycieczki(14.07.2014 – poniedziałek) To już ostatni dzień naszej wycieczki. Po smacznym śniadaniu oraz wykwaterowanie z hotelu, udajemy się do Wilna gdzie z przewodnikiem zwiedzamy Ostrą Bramę z obrazem Matki Boskiej Ostrobramskiej oraz najważniejsze zabytki Wilna. Fot. Józef Sadowski Oglądaj galerię :Wilno.

Siódmy, dzień wycieczki(14.07.2014 – poniedziałek) To już ostatni dzień naszej wycieczki. Po smacznym śniadaniu oraz wykwaterowanie z hotelu, udajemy się do Wilna gdzie z przewodnikiem zwiedzamy Ostrą Bramę z obrazem Matki Boskiej Ostrobramskiej oraz najważniejsze zabytki Wilna. Pierwsza pewna wzmianka o mieście pochodzi dopiero z 1323 z listu wielkiego księcia Giedymina do papieża Jana XXII. W czasie rządów Olgerda nastąpił w 1365 najazd Krzyżaków na Wilno podczas którego spłonęła większość zabudowy. Następny najazd Krzyżaków miał miejsce w 1383. Po oblężeniu ponownie zdobyli miasto i je spalili. Przełomowym rokiem dla Wilna był 1387. Wielki książę litewski i król polski Władysław Jagiełło w tym właśnie roku w konsekwencji zawartej unii z Polską w Krewie w 1385 zorganizował w Wilnie uroczystość chrztu Litwy. W 1387 roku Wilno uzyskało prawa miejskie magdeburskie. Zaczęto sprowadzać osiedleńców, ustanowiono podporządkowaną Gnieznu katolicką diecezję wileńską na której czele stanął biskup Andrzej Jastrzębiec. Wilno rozwijało się dynamicznie. Jesienią 1390 Krzyżacy i Witold Kiejstutowicz ponownie spalili miasto i Zamek Dolny; Klemens Moskarzewski obronił Zamek Górny. Ponowny najazd miał miejsce w 1394. W 1413 wielki książę Litwy Jagiełło ustanowił w Wilnie województwo wileńskie które do 1793 roku wchodziło w skład Wielkiego Księstwa Litewskiego. Po pożarze w 1419 książę Witold rozpoczął budowę pierwszy murowany zamek (zwany później Zamkiem Górnym) na Górze Zamkowej. Potem powstał obok katedry murowany Zamek Dolny. W styczniu 1429 na zjeździe władców Europy Wschodniej i Środkowej w Łucku cesarz Zygmunt Luksemburski złożył propozycję koronowania Witolda na króla Litwy. Planowane na 29 września 1430 uroczystości koronacji Witolda w Wilnie nie doszły do skutku. 27 października 1430 Witold zmarł. Pochowany został w katedrze wileńskiej. Także po śmierci Witolda (1430) Wilno pozostało siedzibą wielkich książąt litewskich. Po okresie walk wewnętrznych za rządów księcia Świdrygiełły i Zygmunta Kiejstutowicza wielkim księciem litewskim został (1440) syn Jagiełły, Kazimierz Jagiellończyk, który nadał miastu kolejne prawa i przywileje. Dla Wilna nastał długotrwały okres pokoju. W 1441 Kazimierz Jagiellończyk potwierdził prawa miejskie. W latach 1503-1522 wybudowano mury obronne. Najświetniejszy okres w dziejach miasta to czasy zygmunto-wskie. Powstała wówczas mennica, arsenał, młyny, most na Wilejce, liczne szpitale i pałace. Pracowali tu architekci i rzeźbiarze włoscy. Wilno stało się miastem wielu narodowości. W 1579 król Stefan Batory założył Akademię prowadzoną przez jezuitów, co stało się zalążkiem Uniwersytetu Wileńskiego. Miasto stało się dla Żydów „Jerozolimą Północną”. Działała tu jedna z najwybitniejszych szkół talmudycznych na świecie. Rozwój miasta poważnie zahamował wielki pożar w 1610. W 1639 miały miejsce zamieszki na tle religijnym; Kalwini zostali zmuszeni do opuszczenia miasta. W dniu 7 sierpnia 1655 w trakcie wojny polsko-rosyjskiej po zajęciu miasta, w którym schroniła się okoliczna ludność z wielu grodów, Rosjanie wymordowali około 25 tysięcy ludzi. Pożary w stolicy Litwy trwały przez 17 dni. Kolejnym ciosem była III wojna północna. W trakcie insurekcji kościuszkowskiej, w nocy z 22/23 kwietnia 1794 doszło w Wilnie do walk, w trakcie których wyparto z miasta Rosjan. W 1795 miasto znalazło się w zaborze rosyjskim i stało się stolicą guberni. Podczas wojen napoleońskich w 1812 pomimo grabieży armii napoleońskiej był to dla miasta okres ponownej krótkotrwałej wolności (lipiec – grudzień 1812). Już 10 grudnia 1812 Wilno znowu zajęli Rosjanie. W XIX wieku Wilno było miejscem rozwoju licznych patriotycznych organizacji np. filaretów, filomatów, Związek Patriotyczny i Szubrawców. Po powstaniu listopadowym z 1831 Rosjanie zamknęli uniwersytet. Od 1861 sytuacja w mieście zaczęła być coraz bardziej napięta, gdy podczas polskich pochodów patriotycznych kozacy zaatakowali manifestacje. Wybuchło powstanie styczniowe, podczas którego w okolicy Wilna trwały zacięte walki. Według spisu ludności z 1897, w Wilnie Litwini stanowili 2% ludności, a Polacy 30,1%. W grudniu 1862 uruchomiono Kolej Warszawsko-Petersburską, której Wilno stało się ważnym węzłem. W 1906 z inicjatywy Alfonsa Parczewskiego powstało Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Wilnie, w 1912 Tadeusz Wróblewski założył Bibliotekę Wróblewskich w Wilnie. W latach 1915-1918 Wilno było okupowane przez Niemców. Po ustąpieniu Niemców rozgorzał polsko-litewski konflikt o Wilno. Podczas wojny 1920 miasto zostało zdobyte dwukrotnie przez Armię Czerwoną. 12 lipca 1920 rząd sowiecki zawarł układ z rządem litewskim na mocy którego m.in. Wilno i Suwalszczyzna miały być oddane Litwie. Sowieci uciekając przekazali Wilno Litwinom. Piłsudski zdecydował się na nietypowe rozwiązanie problemu. Aby zająć Wilno posunął się do podstępów. Zlecił gen. Lucjanowi Żeligowskiemu, dowódcy Litewsko-Białoruskiej Dywizji Piechoty, upozorować „bunt” i wkroczyć do Wilna. 9 października 1920 oddziały Żeligowskiego weszły do miasta. Proklamowano utworzenie Litwy Środkowej. 20 lutego 1922 Sejm Litwy Środkowej przyjął uchwałę o włączeniu Litwy Środkowej do Polski; Wilno zostało stolicą województwa wileńskiego. 19 września 1939 Wilno zajęła Armia Czerwona. 14 lipca 1940 zaczęły się wywózki na Syberię. W czasie wojny prześladowania i deportacje objęły ok. 35 tys. mieszkańców Wileńszczyzny, głównie polskiego

pochodzenia. 22 czerwca 1941 Niemcy zbombardowali miasto, a 24 czerwca 1941 Wilno zajęła Wehrmacht. W latach 1941–1944 we wsi Ponary niemiecka Schutzstaffel (SS) i litewskie Ypatingasis bkrys (YB) zamordowało ok. 100 tys. polskich obywateli, głównie polskich Żydów i Polaków. 7 lipca 1944 skoncentrowana pod miastem polska Armia Krajowa rozpoczęła atak na Wilno (Operacja Ostra Brama). W kilka dni po nadejściu Armii Czerwonej NKWD aresztowało wszystkich polskich żołnierzy i oficerów oraz wydarło Wilno z rąk polskich. Następnie Litwę razem z Wilnem ponownie włączono do Związku Radzieckiego. Po 1944 większość polskich mieszkańców została przesiedlona. Od tego czasu w Wilnie zaczęli masowo osiedlać się Litwini i Rosjanie. Ruchy niepodległościowe zapoczątkowane w czerwcu 1988 przez Litewski Ruch na Rzecz Przebudowy (Sajudis) nasiliły się w 1990, a w styczniu 1991 doszło do starć pod wieżą telewizyjną. Od 17 września 1991 Wilno jest stolicą niepodległej Litwy. Po zwiedzaniu, w godzinach popołudniowych udajemy się w drogę powrotną do Polski i o godz. 4.30 nastąpiło rozwiązanie pięknej, pełnej ciekawych wydarzeń historycznych, bogactw pałaców i muzeów w Petersburgu, Rydze, Tallinie i Wilnie. Fot. Józef Sadowski Oglądaj galerię :Wilno.